Lietas arhīva Nr. KA04-0500-24/23
ECLI:LV:RAT:2024:0404.11091153819.16.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2024. gada 4. aprīlī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija šādā sastāvā
tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis Guntars Stūris,
tiesnesis Guntars Kveska,
tiesnese Iveta Vīgante,

piedaloties prokuroram Renāram Sladzevskim,
zvērinātam advokātam Aināram Lezdiņam,

atklātā tiesas sēdē izskatīja krimināllietu saistībā ar apsūdzētā /pers. E/, personas kods /personas kods/, aizstāvja zvērināta advokāta A. Lezdiņa iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas tiesas 2023. gada 16. oktobra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas pilsētas tiesas 2023. gada 16. oktobra spriedumu (2.sēj. 129.-141.lpp.) /pers. E/ (turpmāk – apsūdzētais) atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma, kas paredzēts Krimināllikuma 193. panta otrajā daļā (Krimināllikuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2021. gada 4. augustam), izdarīšanā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz diviem gadiem.

[1.1] Pirmās instances tiesa nospriedusi saskaņā ar Krimināllikuma 52. panta ceturto daļu soda izciešanas termiņā ieskaitīt apsūdzētā apcietinājumā pavadīto laiku no 2023. gada 5. jūnija līdz 2023. gada 16. oktobrim, paredzot, ka soda termiņš ir jāskaita no 2023. gada 16. oktobra.

[1.2] Pirmās instances tiesa nospriedusi apsūdzētajam piemēroto drošības līdzekli – apcietinājums – saglabāt līdz spriedums stājas spēkā.

[1.3] Pirmās instances tiesa nospriedusi piedzīt no apsūdzētā par labu cietušajai SIA "/Nosaukums/" kaitējuma kompensāciju 11 639,97 *euro*, nosakot 30 dienu termiņu labprātīgai atlīdzināšanai pēc sprieduma stāšanās spēkā, iesniedzot tiesai maksājumu apliecinošu dokumentu.

[1.4] Pirmās instances tiesa nospriedusi piedzīt no apsūdzētā valsts labā procesuālos izdevumus 40 *euro* par zvērinātas advokātes Ivetas Bumbieres sniegto valsts nodrošināto juridisko palīdzību apsūdzētajam un tie iemaksājami: Valsts kase, NMR 90000050138, konts LV68TREL1060001239300, BIC kods TRELLV22, nosakot 30 dienu termiņu labprātīgai atlīdzināšanai pēc sprieduma spēkā stāšanās, iesniedzot tiesai maksājumu apliecinošu dokumentu.

[1.5] Pirmās instances tiesa nospriedusi piedzīt no apsūdzētā valsts labā procesuālos izdevumus 142,85 *euro,* kas radušies saistībā ar 2019. gada 9. oktobrī veikto medicīnisko pārbaudi narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes noteikšanai, un tie iemaksājami: Valsts kase, NMR 90000050138, konts LV68TREL1060001239300, BIC kods TRELLV22, nosakot 30 dienu termiņu labprātīgai atlīdzināšanai pēc sprieduma spēkā stāšanās, iesniedzot tiesai maksājumu apliecinošu dokumentu.

[1.6] Pirmās instances tiesa nospriedusi piedzīt no apsūdzētā valsts labā procesuālos izdevumus 3050,08 *euro*, kas radušies saistībā ar apsūdzētā izdošanu un pārņemšanu no Islandes, un tie iemaksājami: Valsts kase, NMR 90000050138, konts LV28TREL1060141011200, BIC kods TRELLV22, nosakot 30 dienu termiņu to labprātīgai atlīdzināšanai pēc sprieduma spēkā stāšanās, iesniedzot tiesai maksājuma apliecinošu dokumentu. Maksājuma mērķis: procesuālo (konvojēšanas) izdevumu atlīdzināšanai, Valsts policijas komandējuma pieteikumi ar numuriem /pieteikuma numurs/ un /pieteikuma numurs/.

[1.7] Pirmās instances tiesa nospriedusi dokumentus – sešus kompaktdiskus ar videoierakstiem – pēc sprieduma stāšanās spēkā glabāt kopā ar lietas materiāliem.

[2] Saskaņā ar pirmās instances tiesas spriedumu apsūdzētais izdarījis noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 193. panta otrajā daļā, proti, apsūdzētais ir nolaupījis un nelikumīgi izmantojis svešu maksāšanas līdzekli, šādos apstākļos.

Apsūdzētais 2019. gada 6. oktobrī, izmeklēšanā precīzi nenoskaidrotā laikā, laika posmā no plkst. 13.50 līdz plkst. 14.53, atrodoties "/Nosaukums A/" restorānā, /adrese/, nolēmis izdarīt sveša maksāšanas līdzekļa nolaupīšanu un nelikumīgi izmantot svešu maksāšanas līdzekli. Īstenojot savu noziedzīgo nodarījumu un izmantojot apstākli, ka /pers. G/ (turpmāk – persona) guļ un nenovēro viņa darbības, apsūdzētais paņēma personai izsniegto AS "/Nosaukums B/" izdoto norēķinu karti.

Turpinot īstenot savu noziedzīgo nodarījumu un izmantodams apstākli, ka viņa rīcībā nelikumīgi atradās svešs maksāšanas līdzeklis – SIA "/Nosauakums/" izsniegtā AS "/Nosaukums B/" maksājumu karte un šīs kartes *PIN* kods, 2019. gada 6. oktobrī laika posmā no plkst. 14.57 līdz plkst. 14.59 apsūdzētais, atrodoties /adrese A/, mantkārīgā nolūkā trīs reizes ievietoja šo svešo maksāšanas līdzekli AS "/Nosaukums C/" bankomātā, ievadīja kartes PIN kodu un izņēma sekojošas naudas summas:

- plkst. 14.57 500 *euro*;
- plkst. 14.58 500 *euro*;
- plkst. 14.59 500 *euro*.

Turpinot īstenot savu noziedzīgo nodomu un izmantojot apstākli, ka viņa rīcībā nelikumīgi atradās svešs maksāšanas līdzeklis - SIA "/Nosaukums/" izsniegtā AS "/Nosaukums B/" maksājumu karte un šīs kartes *PIN* kods, 2019. gada 6. oktobrī laika posmā no plkst. 15.58 līdz plkst. 17.04 apsūdzētais nelikumīgi norēķinājās ar svešu maksāšanas līdzekli sekojošās vietās:

- plkst. 15.58 veikalā "/Nosaukums F/", /adrese A/, veicot pirkumu 34,80 *euro* apmērā;
- plkst. 16.02 veikalā "/Nosaukums L/", /adrese A/, veicot pirkumu 249 *euro* apmērā;
- plkst. 16.11 degvielas uzpildes stacijā "/Nosaukums N/", /adrese B/, veicot pirkumu 25 *euro* apmērā;
- plkst. 16.15 degvielas uzpildes stacijā "/Nosaukums N/", /adrese B/, veicot pirkumu 74,79 *euro* apmērā;
- plkst. 17.28 veikalā "/Nosaukums I/", /adrese C/, veicot pirkumu 791,32 *euro* apmērā;
- plkst. 17.28 veikalā "/Nosaukums I/I", /adrese C/, veicot pirkumu 791,32 *euro* apmērā;
- plkst. 17.30 veikalā "/Nosaukums I/", /adrese C/, veicot pirkumu 1 876,36 *euro* apmērā;
- plkst. 17.31 veikalā "/Nosaukums I/", /adrese C/, veicot pirkumu 1 876,36 *euro* apmērā;
- plkst. 17.44 veikalā "/Nosaukums I/", /adrese C/, veicot pirkumu 2 458,95 *euro* apmērā;
- plkst. 17.45 veikalā "/Nosaukums I/", /adrese C/, veicot pirkumu 281,51 *euro* apmērā;
- plkst. 17.49 veikalā "/Nosaukums I/", /adrese C/, veicot pirkumu 791,32 *euro* apmērā;
- plkst. 17.52 veikalā "/Nosaukums I/", /adrese C/, veicot pirkumu 433,37 *euro* apmērā;
- plkst. 17.53 veikalā "/Nosaukums I/", /adrese C/, veicot pirkumu 433,37 *euro* apmērā.

Turpinot īstenot savu noziedzīgo nodomu un izmantojot apstākli, ka viņa rīcībā nelikumīgi atradās svešs maksāšanas līdzeklis – SIA "/Nosaukums/" izsniegtā AS "/Nosaukums B/" maksājumu karte un šīs kartes *PIN* kods, 2019. gada 6. oktobrī, plkst. 19.09, atrodoties veikalā "/Nosaukums R/" /adrese C/, veica pirkumu 26,99 *euro* apmērā, taču no apsūdzētā gribas neatkarīgu apstākļu dēļ norēķināties ar svešu maksāšanas līdzekli viņam neizdevās, jo persona bija nobloķējusi minēto maksāšanas līdzekli.

Tādejādi apsūdzētais nolaupīja un nelikumīgi izmantoja svešu maksāšanas līdzekli, noņemot no SIA "/Nosaukums/" (turpmāk – cietusī) bankas konta naudu 11 617,47 *euro* apmērā un mēģināja izmantot svešu maksāšanas līdzekli 26,99 *euro* apmērā.

[3] Par pirmās instances tiesas spriedumu apsūdzētā aizstāvis zvērināts advokāts A. Lezdiņš (turpmāk – aizstāvis) iesniedzis apelācijas sūdzību (2.sēj. 148.-153.lpp), kurā lūdz atcelt pirmās instances tiesas spriedumu, taisīt jaunu nolēmumu, ar kuru viņa aizstāvamo attaisnot.

[3.1] Tiesas sēdē apsūdzētā aizstāvis iesniegto apelācijas sūdzību uzturēja, apsūdzētais to atbalstīja.

[3.2] Tiesas sēdē prokurors apsūdzētā aizstāvja iesniegto apelācijas sūdzību lūdza noraidīt kā nepamatotu un apstrīdēto pirmās instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu.

Motīvu daļa

[4] Ievērojot iesniegtās apelācijas sūdzības saturu un apelācijas instances tiesas kompetenci, Krimināllietu tiesas kolēģija atzīst, ka izskatāmajā lietā ir jāizvērtē, vai pirmās instances tiesa tiesiski un pamatoti konstatējusi Kriminālprocesa likuma 520. panta pirmajā daļā paredzēto pamatu, lai secinātu, ka apsūdzētā vainīgums Krimināllikuma 193. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā ir pierādīts. Tāpat izvērtējams, vai kriminālprocesā, ievērojot Kriminālprocesa likuma normu prasības, izlemti citi būtiski jautājumi.

[4.1] Pārbaudījusi krimināllietas materiālus, novērtējusi apelācijas sūdzības argumentus un noklausījusies procesa dalībnieku viedokļus, Krimināllietu tiesas kolēģija atzīst, ka pārsūdzētais pirmās instances tiesas spriedums ir atceļams daļā, kur tiesa nospriedusi piedzīt no apsūdzētā valsts labā procesuālos izdevumus 142,85 *euro,* kas radušies saistībā ar 2019. gada 9. oktobrī veikto medicīnisko pārbaudi narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes noteikšanai. Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedums ir atstājams negrozīts.

[4.2] Kriminālprocesa likuma 511. panta otrā daļa paredz, ka spriedumam jābūt tiesiskam un pamatotam. Spriedums ir tiesisks un pamatots, ja tas atbilst Kriminālprocesa likuma 512. panta prasībām. Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 512. panta pirmo daļu tiesa, taisot spriedumu, pamatojas uz materiālo un procesuālo tiesību normām. Minētās prasības attiecas arī uz apelācijas instances tiesas nolēmumu.

[4.3] Savukārt Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturtā daļa paredz, ka nolēmuma motīvu daļā norādāms apelācijas instances tiesas atzinums par apelācijas sūdzības vai protesta pamatotību, apstākļi, ko noskaidrojusi apelācijas instances tiesa, pierādījumi, kas apstiprina apelācijas instances tiesas atzinumu, motīvi, kāpēc apelācijas instances tiesa noraida kādus pierādījumus, un likumi, pēc kuriem tā vadās.

[4.4] Lai lietā panāktu krimināltiesisko attiecību taisnīgu noregulējumu, Krimināllietu tiesas kolēģija sniedz tiesas izdarītajiem atzinumiem likumam atbilstošu pamatojumu, tajā skaitā atbildes uz apelācijas sūdzībā ietvertajiem un lietas iztiesāšanas laikā izskanējušajiem būtiskajiem argumentiem. Krimināllietu tiesas kolēģija ievēro Latvijas Republikas Augstākās tiesas/Senāta vairākos kriminālprocesos taisītos nolēmumos norādīto, ka apelācijas instances tiesai, iztiesājot krimināllietu, jāievēro procesuālo tiesību normas – Kriminālprocesa likuma 562. panta pirmās daļas prasības – lai tiesas izmeklēšana un tiesas debates apelācijas instances tiesā notiktu sūdzībā vai protestā noteikto prasību apjomā un ietvaros, kā arī Kriminālprocesa likuma 564. panta ceturtajā daļā noteikto. Saskaņā ar **kasācijas instances tiesas** ieskatu minēto procesuālo tiesību normu ievērošana izpaužas atbilžu sniegšanā uz visiem apelācijas sūdzībā vai protestā norādītajiem būtiskajiem argumentiem, kas ietekmē lietas pareizu izlemšanu.

[4.5] Pamatojot savus secinājumus, Krimināllietu tiesas kolēģija ievēro pamatojuma principu, kas ir viens no būtiskākajiem procesuālā taisnīguma nodrošināšanas līdzekļiem (*sk. Satversmes tiesas 2016. gada 9. decembra sprieduma lietā ar numuru 2016-08-01 14.2. punktu*). Atbilstoši šim vispārējam tiesību principam tiesai ir pienākums motivēt savu nolēmumu (*sk. Senāta 2022. gada 5. jūlija lēmuma lietā ar numuru SKK-1/2022, 18. punktu*). Tas, cik detalizēti tiesas nolēmumā jābūt norādītiem tā motīviem, ir atkarīgs no konkrētā nolēmuma rakstura un lietas apstākļiem, kas katrā individuālā gadījumā vērtējami atsevišķi (*sk. Satversmes tiesas 2018. gada 14. jūnija sprieduma lietā ar numuru 2017-23-01 14. punktu*).

[4.6] Balstoties uz kriminālprocesā noskaidrotajiem faktiem un apstākļiem, apelācijas instances tiesa uzskata, ka apsūdzētā vainīgums pirmās instances tiesas spriedumā aprakstītajā noziedzīgajā nodarījumā ir pilnībā pierādīts ar lietas materiālos nostiprinātajiem attiecināmiem, pieļaujamiem, ticamiem un pietiekamiem pierādījumiem un viņa darbības pirmās instances tiesa ir kvalificējusi pareizi. Apelācijas instances tiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa pamatoti ir konstatējusi Krimināllikuma 193. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma visu objektīvo un subjektīvo pazīmju kopumu, kas veido konkrētā nodarījuma sastāvu, un tiesas veiktais pierādījumu vērtējums un secinājumi par apsūdzētā vainīgumu ir pamatoti.

[4.7] Tāpat Krimināllietu tiesas kolēģija konstatē, ka pirmās instances tiesa, lemjot par apsūdzētā sodīšanu saskaņā ar Krimināllikuma 46. panta otro un trešo daļu, noteikusi apsūdzētajam tādu soda veidu par viņa izdarīto noziedzīgo nodarījumu, kas atbilst izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturam un radītajam kaitējumam, kā arī vainīgā personībai, savukārt, nosakot soda mēru, – atbildību mīkstinošu apstākļu neesamībai un atbildību pastiprinoša apstākļa esamībai. Apelācijas instances tiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa par izdarīto noziedzīgo nodarījumu noteikusi apsūdzētajam sodu atbilstoši Krimināllikuma 35. pantā norādītajam soda mērķim, ievērojot Krimināllikuma 46. pantā norādītos soda noteikšanas vispārīgos principus, pietiekoši sīki analizējusi likumā paredzētos soda veida un mēra kritērijus.

[4.8] Tāpat Krimināllietu tiesas kolēģija uzskata, ka pirmās instances tiesa, atbilstoši kriminālprocesā konstatētajiem faktiem un saskaņā ar likuma

normām izspriedusi lietas mantiskos jautājumus par kaitējuma kompensācijas noteikšanu un nodarīto materiālo zaudējumu atlīdzības noteikšanu, kā arī noteiktā daļā par procesuālo izdevumu piedziņu no apsūdzētā valsts labā.

[4.9] Ievērojot to, ka apelācijas instances tiesa atstāj negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu daļā par vainīguma konstatēšanu, soda noteikšanu, cietušā kaitējuma kompensācijas pieteikumu apmierināšanu, apelācijas instances tiesa saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 564. panta sestās daļas nosacījumiem šajā daļā atzīst par iespējamu neatkārtot pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus.

[5] Lai lietā panāktu krimināltiesisko attiecību taisnīgu noregulējumu, sniedzot tiesas izdarītajiem atzinumiem likumam atbilstošu pamatojumu, Krimināllietu tiesas kolēģija sniedz tālāk minētās atbildes uz apelācijas sūdzībā ietvertajiem, kā arī lietas iztiesāšanas laikā paustajiem argumentiem.

[5.1] Apstrīdot pirmās instances tiesas sprieduma pamatotību, apsūdzētā aizstāvis iesniegtajā apelācijas sūdzībā norādījis, ka lietā nav konstatētas aktīvas un vardarbīgas apsūdzētā darbības personai izsniegtās A/S "/Nosaukums B/" cietušajai izdotās norēķinu kartes iegūšanā. Tāpat apsūdzētā aizstāvis uzskata, ka lietā neesot pierādījumi tam, ka apsūdzētais minēto norēķinu karti būtu ieguvis kādā citā prettiesiskā veidā – nozogot, piesavinoties, izkrāpjot u.tml. Pirmās instances tiesas secinājumus par norēķinu kartes prettiesisku iegūšanu un sekojošu izmantošanu neapliecinot ne liecinieku liecības, ne citi ticami pierādījumi, izņemot personas, kura ir uzskatāma par ieinteresētu lietas iznākumā, liecības. Tāpat apsūdzētā aizstāvis iesniegtajā apelācijas sūdzībā norādījis, ka personas liecības par laiku, kad apsūdzētais nolaupīja maksāšanas līdzekli, neesot ticamas, ka lietā pastāvot šaubas par to, kuros gadījumos, kad apsūdzētais rīkojās ar A/S "/Nosaukums B/" cietušajai izdoto norēķinu karti, šāda rīcība notika saskaņā ar personas gribu un kuros gadījumos apsūdzētā rīcībai bijis noziedzīgs raksturs. Aizstāvis pieļauj, ka nelikumīgās darbības varētu būt veikusi arī kāda cita persona – nenoskaidrota sieviete.

[5.1.1] Apelācijas instances tiesa apsūdzētā aizstāvja pausto novērtē kā nepamatotu pieņēmumu.

[5.1.2] Apelācijas instances tiesa norāda, ka apsūdzētais netiek apsūdzēts par to, ka nolaupot konkrēto maksāšanas līdzekli būtu rīkojies vardarbīgi, apsūdzētais netiek apsūdzēts par konkrētā maksāšanas līdzekļa nozagšanu, piesavināšanos, izkrāpšanu tādā veidā, kas atbilstu nevis Krimināllikuma 193. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma objektīvo pazīmju kopumam, bet kādai citai Krimināllikuma normai.

[5.1.3] Pilnībā pievienojoties pirmās instances tiesas spriedumā ietvertajai kriminālprocesā savākto pierādījumu analīzei un vērtējumam, apelācijas instances tiesa konstatē, ka apsūdzētais konkrēto maksāšanas līdzekli nolaupījis tādā veidā un veicot tādas Krimināllikuma 193. panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma objektīvo pusi raksturojošas aktīvas darbības, kādas tiek norādītas lēmumā par viņa saukšanu pie kriminālatbildības – apsūdzētais izmantojot to, ka persona, būdama alkohola reibumā, guļ un nenovēro viņa darbības, paņēma personai izsniegto AS "/Nosaukums B/" izdoto norēķinu karti.

[5.1.4] To, ka apsūdzētais tieši šādā veidā nolaupīja konkrēto maksāšanas līdzekli, kā arī apsūdzībā minētajos gadījumos rīkojās ar šo maksāšanas līdzekli pretēji personas un cietušās interesēm, apliecina personas liecības, kas šajā gadījumā tiek vērtētas kā tiešs pierādījumus, kas tieši apliecina pierādāmā noziedzīgā nodarījuma, kas paredzēts Krimināllikuma 193. panta otrajā daļā, sastāva noteiktu obligāto pazīmju esamību, kura ticamību apliecina saistītie fakti un palīgfakti. Par saistītiem faktiem, kas dod pamatu izdarīt iepriekš minēto secinājumu par pierādāmajiem apstākļiem, šajā kriminālprocesā apelācijas instances tiesa uzskata liecinieku /pers. M/, /pers. N/, /pers. O/, /pers. P/ liecības, videoieraksti no novērošanas kamerām un šo ierakstu apskates protokoli. Savukārt par palīgfaktu, kas apstiprina tiešo pierādījumu ticamību un iespējamību tos izmantot pierādīšanai, šajā kriminālprocesā jāuzskata personas un apsūdzētā konfrontācijas protokolu, cietušās pārstāves /pers. R/ liecības, AS "/Nosaukums B/" sniegtās ziņas par darbībām ar šīs bankas izdoto norēķinu karti, izņemot skaidru naudu un norēķinoties par precēm.

[5.1.5] Apelācijas instances tiesa, tāpat kā pirmās instances tiesa par pierādījumu, kura ticamība ir apšaubāma, atzīst apsūdzētā kriminālprocesā sniegtās liecības, jo šīs liecības neapstiprina citi lietā iegūtie pierādījumi, kas būtu vērtējami kā saistītie fakti un palīgfakti.

[5.1.6] Atzīstot iepriekš izklāstītos pierādījumus, izņemot apsūdzētā liecības, par attiecināmiem, pieļaujamiem, ticamiem un pietiekamiem pierādījumiem, apelācijas instances tiesa balstās uz augstākas instances tiesas atziņām, ka izvēle, kuriem pierādījumiem ticēt, bet kuriem nē, ir tās tiesas kompetencē, kas izspriež lietu pēc būtības (*piemēram, Augstākās tiesas 2013. gada 3. jūlija lēmums lietā ar numuru SKK-333/2013*). Kā arī uz tiesas ekskluzīvajām tiesībām spriest tiesu, jo Kriminālprocesa likuma 23. pantā ir noteikts: „Krimināllietās tiesu spriež tiesa, tiesas sēdē izskatot un izlemjot pret personu celto apsūdzību pamatotību, attaisnojot nevainīgas personas vai arī atzīstot personas par vainīgām noziedzīga nodarījuma izdarīšanā un nosakot valsts institūcijām un personām obligāti izpildāmu krimināltiesisko attiecību noregulējumu, kas, ja nepieciešams, realizējams piespiedu kārtā.". Fakts, ka apsūdzētais un viņa aizstāvis pauž atšķirīgu viedokli, vērtējot pierādījumus, un nonāk pie citiem secinājumiem, **pats par sevi nevar kalpot par pamatu apšaubīt lietā esošo pierādījumu objektīvu un procesuālā likuma nomām atbilstošu to vērtējumu, tāpat** apsūdzētā un viņa aizstāvja faktos nebalstīti secinājumi paši par sevi **nevar kalpot par** pamatu lietā taisīt attaisnojošu spriedumu.

[5.1.7] Apelācijas instances tiesa, tāpat kā pirmās instances tiesa, balstoties uz iepriekš minētajiem pierādījumiem – personas liecībām, videonovērošanas kameru ierakstiem, AS "/Nosaukums B/" sniegtajām ziņām, liecinieku /pers. M/, /pers. N/, /pers. O/, /pers. P/ liecībām – secina, ka iespējams noteikt konkrētus gadījumus – attiecīgo darbību veikšanas laiku un rīcību, izņemot skaidru naudu vai norēķinoties par precēm –, kad apsūdzētais, izmantodams A/S "/Nosaukums B/" cietušajai izdoto norēķinu karti, izdarīja darbības, kas bija nelikumīgas un pretējas gan personas, gan cietušās interesēm. Šīs darbības tiešām raksturo spontāna rīcība vairākas reizes, ik pēc minūtes no bankomāta izņemto vienāda apmēra naudas summu, pārmērīga rīcība mazliet ilgākā par 30 minūtēm laikā iegādājoties noteikta veida preces apstākļos, kad šādu pirkumu izdarīšana nav loģiski izskaidrojama. Izdarot šādu vērtējumu, kas balstīts uz visu pierādījumu kopuma sniegtajām ziņām, apelācijas instances piekrīt pirmās instances tiesas secinājumam, ka arī preču pirkumus veikalā "/Nosaukums F/", "/Nosaukums L/", degvielas uzpildes stacijā "/Nosaukums N/", veikalā "/Nosaukums I/", kā arī preču iegādes mēģinājumu veikalā "/Nosaukums R/" veicis apsūdzētais, rīkojoties nelikumīgi un pretēji gan personas, gan cietušās interesēm.

[5.1.8] Apelācijas instances tiesa kā nepamatotu un uz faktiem nebalstītu vērtē aizstāvja viedokli, ka daļu no apsūdzībā norādītajiem pirkumiem, iespējams, esot veikusi pati persona. Apelācijas instances tiesa norāda, ka iepriekš minētie pierādījumi nepārprotami liecina, ka apsūdzībā minētās darbības, personai promesot, ir veicis tieši apsūdzētais.

[5.1.9] Apelācijas instances tiesa kā nepamatotu un uz faktiem nebalstītu vērtē aizstāvja viedokli, ka nelikumīgās darbības ar attiecīgo maksāšanas līdzekli varētu būt veikusi arī kāda sieviete. Apelācijas instances tiesa neapstrīd acīm redzamo faktu, ka sākotnēji persona pieļāva to, ka notikušajā varētu būt iesaistīta vēl kāda persona, taču turpmākā kriminālprocesa laikā persona vairs šādu pieļāvumu neuzturēja.

[5.2] Apstrīdot pirmās instances tiesas sprieduma pamatotību, apsūdzētā aizstāvis lietā iesniegtajā apelācijas sūdzībā norādījis, ka pirmās instances tiesa neesot devusi vērtējumu paša personas rīcībai un uzvedībai, jo tieši personas reibuma stāvoklis, līdz pat atmiņas zudumiem un gulēšanai sabiedriskās vietās, acīmredzami neļāva pilnā mērā viņam pašam veikt iecerētos pirkumus, tādēļ maksājumu karte tikusi dota citām personām, tajā skaitā arī apsūdzētajam, uzdodot noņemt skaidru naudu, apmaksāt pirkumus. Aizstāvis uzskata, ka nepamatoti lielāka ticamība piešķirta personas liecībām par darbībām stipra reibuma stāvoklī, nevis personām, kas adekvātā stāvoklī redzējušas šīs darbības un liecinājušas par tām.

[5.2.1] Apelācijas instances tiesa neapstrīd acīm redzamo faktu, ka persona, būdama alkohola reibuma stāvoklī, pieļāva nevērību un bija neuzmanīga, rīkojoties ar A/S "/Nosaukums B/" cietušajai izdoto norēķinu karti, izdarīja darbības, kas ļāva uzzināt kartes atrašanās vietu un rīcībai ar to nepieciešamās ziņas. Šāda personas rīcība vērtējama kā neatbilstoša noteiktām sabiedrības uzvedības normām un radīja draudus cietušās interesēm. Tajā

pašā laikā kriminālprocesā iegūtie pierādījumi, kas izklāstīti iepriekš, apliecina, ka pats apsūdzētais, izmantojot personas rakstura īpašības un atrašanos reibuma stāvoklī, mudinot turpināt lietot alkoholu un doties vēl uz citām vietām, ir veicinājis to, ka persona nonāk vēl dziļākā reibuma stāvoklī, kurā vairs nespēj kontrolēt un vadīt savu rīcību. Līdz ar to, apelācijas instances tiesas ieskatā personas rīcība nav vērtējama kā apstāklis, kas attaisnotu apsūdzēto vai pieļautu viņa darbībās konstatēt atbildību mīkstinošu apstākli.

[5.3] Apstrīdot pirmās instances tiesas sprieduma pamatotību, apsūdzētā aizstāvis lietā iesniegtajā apelācijas sūdzībā norādījis, ka pirmās instances tiesa neesot noskaidrojusi, kur palikušas apsūdzētā iegādātās mantas, ka tās varētu atrasties gan pie liecinieka /pers. O/, gan arī pie personas.

[5.3.1] Apelācijas instances tiesa konstatē, ka kriminālprocesā savāktie pierādījumi apliecina gan naudas līdzekļu noteiktā apmērā, gan noteiktu preču nonākšanu apsūdzētā valdījumā, gan arī faktu, ka apsūdzētais nav sniedzis informāciju par iegūto materiālo vērtību izlietojumu. Savukārt liecinieka /pers. O/ pirmstiesas kriminālprocesa laikā sniegtās liecības (1.sēj. 17.-19.lpp.), kuras pirmās instances tiesas sēdē apstiprināja liecinieks, apliecina, ka apsūdzētais, dodoties prom no liecinieka, visas nopirktās mantas paņēmis sev līdzi. Apelācijas instances tiesa ievēro, ka persona visa līdzšinējā kriminālprocesa laikā nepārprotami apliecinājis, ka pie viņa nav nonākušas apsūdzētā nelikumīgi iegūtās materiālās vērtības.

[5.4] Apstrīdot pirmās instances tiesas sprieduma pamatotību, apsūdzētā aizstāvis lietā iesniegtajā apelācijas sūdzībā norādījis, ka pirmās instances tiesa nepamatoti esot secinājusi, ka apsūdzētais ir izvairījies no tiesas, izceļojot ārpus Latvijas Republikas robežām, jo vienlaikus tiesa ir arī konstatējusi, ka apsūdzētajam ir patstāvīga dzīvesvieta ārpus Latvijas Republikas, viņš strādā algotu darbu ārzemēs.

[5.4.1] Apelācijas instances tiesa apsūdzētā aizstāvja argumentāciju novērtē kā nepamatotu pieņēmumu.

[5.4.2] Kriminālprocesa likuma 367. panta pirmās daļas 7^3. punktā noteikts, ka procesuālie izdevumi ir izdevumi, kas saistīti ar ārvalsts izdotās personas pārņemšanu. Savukārt atbilstoši Kriminālprocesa likuma 368. panta pirmajai daļai procesuālos izdevumus ar tiesas nolēmumu piedzen no notiesātajiem.

Lemjot par pirmās instances tiesas sprieduma tiesiskumu, apelācijas instances tiesa šajā daļā ievēro Senāta 2021. gada 24. marta lēmumā ar numuru SKK-215/2021 (krimināllieta ar numuru 11519001519) paustās atziņas.

[5.4.3] Pārbaudot kriminālprocesā pastāvošus faktus, apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmstiesas kriminālprocesa laikā – 2020. gada 2. martā – apsūdzētajam ticis piemērots drošības līdzeklis – dzīves vietas maiņas paziņošana (1.sēj. 101.lpp.). Veicot procesuālās darbības pirmstiesas kriminālprocesa laikā apsūdzētais nav informējis procesa virzītāju par to, ka pametīs savu deklarēto dzīves vietu un dosies prom no Latvijas (1.sēj. 105., 113., 114., 115., 121.lpp.). Savukārt 2020. gada 11. novembrī apsūdzētais paziņo pirmās instances tiesai, ka atrodas ārzemēs un nevarēs ierasties uz tiesu (1.sēj. 130., 132.lpp.). Līdz tam un arī vēlāk apsūdzētais neinformēja tiesu par savas dzīves vietas maiņu. Šādu apsūdzētā darbību apelācijas instances tiesa vērtē kā procesuālo pienākumu neizpildi un piemērotā drošības līdzekļa noteikumu pārkāpšanu. Līdz ar to apelācijas instances tiesa kā pamatotu vērtē pirmās instances tiesas rīcību 2021. gada 23. septembrī nolemjot grozīt apsūdzētajam piemēroto drošības līdzekli uz apcietinājumu un apturēt tiesvedību (1.sēj. 163.lpp.). Tikai 2022. gada 1. februārī apsūdzētā aizstāvis un ne pats apsūdzētais informē tiesu, ka apsūdzētais atrodas Islandē, ka uz tiesu nevarot ierasties *COVID-19* ierobežojumu dēļ, ka neesot saņēmis tiesas sūtītās pavēstes (1.sēj. 175.lpp.). Apelācijas instances tiesa kā pamatotu vērtē pirmās instances tiesas tālāko rīcību 2022. gada 14. februārī uzsākot organizēt apsūdzētā starptautisku meklēšanu (1.sēj. 177., 180., 186., 189., 192., 195., 199., 202., 205., 208.lpp.) un 2023. gada 12. jūnijā atjaunojot tiesvedību (1.sēj. 213.lpp.) pēc tam, kad apsūdzētais Islandē tika aizturēts izdošanai Latvijai 2023. gada 5. jūnijā (1.sēj. 235., 236.lpp.) un 2023. gada 9. jūnijā apsūdzētais tika nogādāts Latvijā (1.sēj. 223., 225.lpp.).

[5.4.4] Apelācijas instances tiesa ņemot vērā faktu, ka apsūdzētais pameta Latviju, neinformējot pirmās instances tiesu par savas dzīves vietas maiņu, ar šādām darbībām neizpildot savu procesuālo pienākumu un pārkāpjot tam piemērotā drošības līdzekļa noteikumus, apsūdzētā šādu rīcību vērtē kā pretdarbību kriminālprocesa mērķa sasniegšanai un centienus kavēt kriminālprocesa norisi. Apelācijas instances tiesa konstatē, ka apsūdzētajam nepārprotami bija zināmi tā procesuālie pienākumi nepārkāpt tam piemērotā drošības līdzekļa noteikumus un ierasties tiesā pēc tās aicinājuma, taču apsūdzētais līdz pat viņa nogādāšanai Latvijā no 2020. gada 11. novembra līdz pat 2023. gada 9. jūnijam ne reizi nesazinājās ar tiesu un nepaziņoja savu dzīvesvietu. Līdz ar to apsūdzētā rīcība nav attaisnojama pat saistībā ar to, ka noteiktus laika posmus pasaulē risinājās *COVID-19* pandēmija. Tāpat jāņem vērā, ka to, ka apsūdzētajam ir patstāvīga dzīvesvieta ārpus Latvijas Republikas, viņš strādā algotu darbu ārzemēs, pirmās instances tiesa noskaidroja jau pēc 2023. gada 9. jūnija lietas iztiesāšanas laikā.

[5.4.5] Ne pirmās instances tiesa, ne apelācijas instances tiesa nekonstatē Kriminālprocesa likuma 368. panta ceturtajā daļā noteiktos gadījumus, kad procesuālie izdevumi sedzami no valsts līdzekļiem.

[5.4.6] Ņemot vērā iepriekš izklāstītos faktus un apstākļus, procesuālie izdevumi 3050,08 *euro* apmērā, kas saistīti ar apsūdzētā izdošanu un pārņemšanu no Islandes (2.sēj. 5.-9.lpp.), saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 367. panta pirmās daļas $7.^3$ punktu, atbilstoši pirmās instances tiesas nospriestajam ir piedzenami no apsūdzētā valsts labā.

[5.5] Ņemot vērā iepriekš izklāstītos faktus, apstākļus un secinājumus, apelācijas instances tiesa atzīst, ka par pirmās instances tiesas spriedumu apsūdzētā aizstāvja iesniegtā apelācijas sūdzība ir atzīstama par nepamatotu un noraidāmu.

[5.6] Lietas iztiesāšanas laikā apelācijas instances tiesā apsūdzētā aizstāvis iesniedza papildus ziņas, kas raksturo apsūdzēto. Apelācijas instances tiesa novērtējusi šīs ziņas, konstatē, ka tās tikai papildina to ziņu kopumu, ko iepriekš, lemjot par apsūdzētā sodīšanu, ir izvērtējusi pirmās instances tiesa – ziņas, ka apsūdzētais iepriekš nav sodīts, ka tam ir pastāvīga dzīves vieta, ka apsūdzētais ir nodarbināts. Ņemot vērā konstatēto un, kā jau tas atzīts iepriekš šī nolēmuma 4.7. punktā, atzīstot, ka pirmās instances tiesa, lemjot par apsūdzētā sodīšanu, jau pietiekoši un objektīvi ir izvērtējusi ziņas, kas raksturo apsūdzētā personību, apelācijas instances tiesa nesaskata tiesisku iemeslu lemt par cita veida sodu apsūdzētajam. Papildus apelācijas instances tiesa ievēro, ka ne apsūdzētais, ne viņa aizstāvis neapstrīd pirmās instances tiesas sprieduma tiesiskumu daļā, kur tiesa noteikusi apsūdzētajam sodu.

[6] Vērtējot pirmās instances tiesas sprieduma tiesiskumu, apelācijas instances tiesa vērtē, vai konkrētajā kriminālprocesā tikušas ievērotas apsūdzētā tiesības uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā.

[6.1] Apelācijas instances tiesa vērtē turpmāk minētos konkrētajā kriminālprocesā pastāvošus faktus.

Kriminālprocess uzsākts 2019. gada 7. oktobrī (1.sēj. 1.lpp.).

Personas, kurai ir tiesības uz aizstāvību statusu apsūdzētais iegūst 2020. gada 2. martā (1.sēj. 97.lpp.).

2020. gada 16. martā lietā tiek sastādīts lēmums par saukšanu pie kriminālatbildības (1.sēj. 112.lpp.).

2020. gada 11. maijā tiek sagatavots lēmums par krimināllietas nodošanu tiesai (1.sēj. 123., 124.lpp.).

2020. gada 12. maijā lieta tiek saņemta pirmās instances tiesā (1.sēj. 128.lpp.).

2020. gada 15. maijā tiek noteikts lietas iztiesāšanas laiks – 2020. gada 24. novembris (1.sēj. 129.lpp.).

2020. gada 11. novembrī apsūdzētais paziņo, ka atrodas ārzemēs un nevarēs ierasties uz tiesu (1.sēj. 130., 132.lpp.).

2020 gada 11. novembrī saistībā ar epidemioloģisko situāciju pirmās instances tiesa groza lietas iztiesāšanas laiku (1.sēj. 131.lpp.).

2021. gada 29. jūlijā pirmās instances tiesa uzsāk lietas iztiesāšanu (1.sēj. 153.lpp.), atliek lietas iztiesāšanu, jo uz tiesas sēdi neattaisnotu iemeslu

dēļ nav ieradies apsūdzētais, nolemj vest viņu piespriedu kārtā (1.sēj. 154.lpp.).

2021. gada 23. septembrī pirmās instances tiesa turpina lietas iztiesāšanu (1.sēj. 162.lpp.), uz tiesas sēdi neattaisnotu iemeslu dēļ nav ieradies apsūdzētais, tiesa nolemj grozīt viņam drošības līdzekli uz apcietinājumu, apturēt tiesvedību (1.sēj. 163.lpp.).

2021. gada 28. septembrī policija uzsāk apsūdzētā meklēšanu (1.sēj. 168.lpp.), 2022. gada 14. janvārī policija informē tiesu, ka apsūdzētais un viņa ģimene izbraukuši no Latvijas (1.sēj. 171.lpp.), 2022. gada 1. februārī apsūdzētā aizstāvis informē tiesu, ka apsūdzētais atrodas Islandē, ka uz tiesu nevarot ierasties *COVID-19* ierobežojumu dēļ, ka neesot saņēmis tiesas sūtītās pavēstes (1.sēj. 175.lpp.), 2022. gada 14. februārī tiesa uzsāk organizēt apsūdzētā starptautisku meklēšanu (1.sēj. 177., 180., 186., 189., 192., 195., 199., 202., 205., 208.lpp.), apsūdzētais Islandē aizturēts izdošanai Latvijai 2023. gada 5. jūnijā (1.sēj. 235., 236.lpp.), 2023. gada 9. jūnijā apsūdzētais tiek nogādāts Latvijā (1.sēj. 223., 225.lpp.).

2023. gada 12. jūnijā pirmās instances tiesa atjauno tiesvedību (1.sēj. 213.lpp.).

2023. gada 23. jūnijā pirmās instances tiesa turpina lietas iztiesāšanu, noraida aizstāvja lūgumu grozīt drošības līdzekli apsūdzētajam, uzsāk tiesas izmeklēšanu, atliek lietas iztiesāšanu, lai aicinātu citus procesa dalībniekus (1.sēj. 239., 240.lpp.).

2023. gada 18. jūlijā pirmās instances tiesa turpina tiesas izmeklēšanu (2.sēj. 19.-21.lpp.), klausās cietušās SIA "/Nosaukums/" pilnvarotā pārstāvja /pers. G/ liecību, piemēro piespiedu naudu lieciniekiem, kuri nav ieradušies (2.sēj. 23., 24.lpp.).

2023. gada 7. augustā pirmās instances tiesa turpina tiesas izmeklēšanu (2.sēj. 39., 40.lpp.), klausās liecinieces /pers. M/ liecību, nolasa pirmstiesas kriminālprocesa laikā sniegto liecību (1.sēj. 47., 48.lpp.), lemj par liecinieku atvešanu piespiedu kārtā (2.sēj. 42., 43.lpp.).

2023. gada 15. augustā pirmās instances tiesa turpina tiesas izmeklēšanu (2.sēj. 56., 57.lpp.), noraida aizstāvja lūgumu grozīt drošības līdzekli apsūdzētajam, klausās liecinieka /pers. O/ liecību, nolasa pirmstiesas kriminālprocesa laikā sniegto liecību (1.sēj. 17.-19.lpp.), lemj par liecinieku atvešanu piespiedu kārtā (2.sēj. 59., 60., 64., 66., 68., 70., 84., 85., 87., 88..lpp.).

2023. gada 19. septembrī pirmās instances tiesa turpina tiesas izmeklēšanu (2.sēj. 92., 93.lpp.) nolasa liecinieka /pers. P/ pirmstiesas kriminālprocesa laikā sniegto liecību (1.sēj. 33.lpp.) un liecinieces /pers. N/ pirmstiesas kriminālprocesa laikā sniegto liecību (1.sēj. 84.-86.lpp.), nav lūgumi pārbaudīt rakstveida pierādījumus un dokumentus, apsūdzētais nevēlas sniegt liecību, tiesa pabeidz tiesas izmeklēšanu, sludina pārtraukumu, lai sagatavotos debatēm.

2023. gada 16. oktobrī pirmās instances tiesa turpina lietas iztiesāšanu (2.sēj. 111.lpp.), klausās tiesu debates un pēdējo vārdu, pasludina saīsinātu nolēmumu.

2024. gada 24. janvārī lieta nonāk apelācijas instances tiesā (2.sēj. 192.lpp.).

[6.2] Vērtējot, vai konkrētajā gadījumā tikušas aizskartas apsūdzētā tiesības uz lietas izskatīšanu saprātīgā termiņā, apelācijas instances tiesa ievēro tālāk izklāstītās mūsu valstī un starptautiskajā judikatūrā paustās atziņas, kas saistītas ar šo jautājumu.

Pirms pieņemt lēmumu par sodu, tiesai katrā konkrētā gadījumā jāizvērtē norādītie Krimināllikumā paredzētie sodu ietekmējošie apstākļi un apstākļi, kas raksturo kriminālprocesa nepamatotu novilcināšanu. Likumā paredzēto iespēju piemērošana ir saistīta ar to sodu, kurš būtu nosakāms, neņemot vērā kriminālprocesa neattaisnotu novilcināšanu (*Senāta 2012. gada 31. oktobra lēmums lietā ar numuru SKK-480/2012 (krimināllieta ar numuru 11089200909*).

Kriminālprocesa pabeigšana saprātīgā termiņā ir saistīta ar lietas apjomu, juridisko sarežģītību, procesuālo darbību daudzumu, procesā iesaistīto personu attieksmi pret pienākumu pildīšanu un citiem objektīviem apstākļiem. Par objektīvu iemeslu iztiesāšanas pagarināšanai nav atzīstams tāds iemesls, kas saistīts ar tiesas darba organizāciju (*Augstākās tiesas 2018. gada 4. septembra lēmums lietā ar numuru SKK-337/2018 (krimināllieta ar numuru 11210030713)*).

Citā kriminālprocesā kasācijas instances tiesa (*Senāta 2023. gada 21. jūnija lēmums lietā ar numuru SKK-14/2023 (krimināllieta ar numuru 11360046809)*, tostarp vērtējot gan zemāko instanču tiesu nolēmumus, gan Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrā paustās atziņas, atzinusi, ka ne Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūra, ne normatīvie akti nenoteic kriminālprocesa pabeigšanas saprātīgo termiņu konkrētos gados vai mēnešos, tādēļ tiesu debatēs aizstāvības norādītie argumenti, ka no noziegumа izdarīšanas līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai pagājuši vairāk nekā pieci gadi, paši par sevi nevar būt par pietiekamu pamatu, lai secinātu, ka process nav pabeigts saprātīgā termiņā. Procesa termiņa saprātīgums katrā lietā ir izvērtējams atsevišķi, ievērojot Kriminālprocesa likuma 14. panta pirmajā daļā norādītos kritērijus, tostarp pašu apsūdzēto un viņa aizstāvju rīcību procesa gaitā un valsts institūciju rīcību, nodrošinot kriminālprocesa virzību. Apstākļos, kad lietas izskatīšana tiek atlikta dažādu iemeslu dēļ, tajā skaitā, tiesas sēdes atliekot aizstāvības un apsūdzēto slimības dēļ, kā arī, grozot iztiesāšanas laiku, tiesām nepieciešams rēķināties ne vien ar tiesas un prokurora noslodzi, bet arī ar aizstāvju aizņemtību citos procesos. Fakts, ka kriminālprocess ilgst vairākus gadus, pats par sevi nedod pamatu atzīt, ka tas ticis novilcināts neattaisnoti.

Turklāt kasācijas instances tiesa arī iepriekš jau ir atzinusi, ka kriminālprocesa izskatīšanas ilgums – vairāki gadi – pats par sevi nav pamats atzinumam, ka tas neattaisnoti novilcināts un tādēļ pieļauts tiesību uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā pārkāpums (*Augstākās tiesas 2018. gada 6. februāra lēmums lietā ar numur SKK-47/2018 (krimināllieta ar numuru 11089172812)*).

[6.3] Ņemot vērā izklāstītos faktus, apelācijas instances tiesa uzskata, ka apsūdzētā tiesības uz lietas izskatīšanu saprātīgā termiņā nav tikušas aizskartas, jo konkrētā krimināllieta ir atzīstama par pietiekoši sarežģītu veicamo procesuālo darbību apjoma un lietā juridiski izvērtējamo jautājumu dēļ. Tāpat konstatējams, ka kriminālprocesā, ņemot vērā procesa laikā pasaulē notikušo *COVID-19* pandēmiju un apsūdzētā rīcību, nepildot savus procesuālos pienākumus un pārkāpjot tam piemērotā drošības līdzekļa nosacījumus, ciktāl procesa virzība ir atkarīga no procesa virzītāju rīcības, līdz šim tikusi nodrošināta tāda procesa virzība, kas nodrošina iespēju kriminālprocesu pabeigt saprātīgā termiņā. Līdz ar to apelācijas instances tiesa uzskata, ka līdz šim nav pieļauta neattaisnota vilcināšanās un apsūdzētā tiesības uz lietas izskatīšanu saprātīgā termiņā nav tikušas aizskartas.

[7] Vērtējot pirmās instances tiesas sprieduma tiesiskumu, apelācijas instances tiesa, konstatē, ka pirmās instances tiesa bez tiesiska pamata nospriedusi piedzīt no apsūdzētā procesuālos izdevumus 142,85 *euro* apmērā, kas radušies saistībā ar 2019. gada 9. oktobrī veikto medicīnisko pārbaudi narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes noteikšanai.

[7.1] Apelācijas instances tiesa vērtē turpmāk minētos konkrētajā kriminālprocesā pastāvošus faktus.

2019. gada 9. oktobrī tikusi veikta medicīniskā pārbaude personai (1.sēj. 14., 15.lpp.), jo pastāvēja iespēja, ka nolūkā iegūt varu pār šo personu, ticis panākts, ka persona pašai nezinot ieņem narkotiskas vielas. Kaut arī veiktajā pārbaudē personai tiešām tika konstatēta narkotisko vielu ietekme, kriminālprocesā netika iegūti pietiekoši pierādījumi, lai apsūdzēto sauktu pie atbildības par nelikumīgām darbībām ar narkotiskajām vielām.

Minētos izdevumus pirmās instances tiesa, atsaucoties uz Kriminālprocesa likuma 367. panta pirmās daļas 7^2. punktu, nolēmusi piedzīt no apsūdzētā.

[7.2] Ņemot vērā izklāstītos faktus, apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmstiesas kriminālprocesa laikā veikta personas medicīniskā pārbaude nolūkā iegūt noteiktus pierādījumus, taču medicīniskajā pārbaudē iegūtās ziņas valsts apsūdzības uzturētājs nav saistījis ar konkrētajai personai izvirzīto apsūdzību, līdz ar to arī šo pierādījumu valsts apsūdzības uzturētājs nav iekļāvis to ziņu par faktiem lokā, kas pamato konkrētajai personai izvirzīto apsūdzību, un būtu izmantojamas pierādīšanai šajā kriminālprocesā. Līdz ar to apelācijas instances tiesa secina, ka attiecīgajā medicīniskajā pārbaudē

iegūtās ziņas nav attiecināmas uz pierādīšanas priekšmetu konkrētajā kriminālprocesā, un uzskata, ka procesuālie izdevumi 142,85 *euro* apmērā, kas radušies saistībā ar 2019. gada 9. oktobrī veikto medicīnisko pārbaudi narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes noteikšanai, ir sedzami no valsts līdzekļiem.

[7.3] Pamatojoties uz iepriekš izklāstītajiem faktiem un secinājumiem, apelācijas instances tiesa atceļ pirmās instances tiesas spriedumu šajā daļā.

[8] Krimināllietu tiesas kolēģija uzskata, ka tā savā nolēmumā, lai lietā panāktu krimināltiesisko attiecību taisnīgu noregulējumu, ir sniegusi tiesas izdarītajiem atzinumiem likumam atbilstošu pamatojumu, kā arī Krimināllietu tiesas kolēģija ir sniegusi atbildes uz visiem apelācijas sūdzībā ietvertajiem, kā arī lietas iztiesāšanas laikā izskanējušiem būtiskajiem argumentiem, kas ietekmē lietas pareizu izlemšanu. Krimināllietu tiesas kolēģija norāda, ka pārējos apelācijas sūdzībā ietvertos, kā arī lietas iztiesāšanas laikā izskanējušos argumentus, ievērojot Satversmes tiesas 2018. gada 15. marta spriedumā lietā ar numuru 2017-16-01 paustās atziņas, apelācijas instances tiesa nevērtē, jo tie nevar ietekmēt Krimināllietu tiesas kolēģijas nolēmumu. Iepriekš minētajā spriedumā Satversmes tiesa ir atzinusi, ka no Satversmes 92. panta pirmā teikuma neizriet tiesas pienākums sniegt detalizētu atbildi uz katru sūdzības iesniedzēja argumentu. Tomēr no Satversmes 92. panta pirmā teikuma izrietošās tiesību uz taisnīgu tiesu garantijas liek motivēt nolēmumu tā, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzējs, gan sabiedrība varētu saprast, kā tiesa nonākusi pie tieši tāda un ne citāda lēmuma, tādējādi apliecinot arī to, ka persona ir uzklausīta un tiesas lēmums nav balstīts uz patvaļīgiem un subjektīviem motīviem.

[9] Ņemot vērā iepriekš izklāstīto faktu un apstākļu vērtējumu, ievērojot izdarītos secinājumus, apelācijas instances tiesa atzīst, ka pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedums ir atstājams negrozīts.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 563. panta pirmās daļas 3. punktu, 564. pantu, 568. pantu Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

atcelt Rīgas pilsētas tiesas 2023. gada 16. oktobra spriedumu daļā par procesuālo izdevumu 142,85 *euro* apmērā, kas radušies saistībā ar 2019. gada 9. oktobrī veikto medicīnisko pārbaudi narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes noteikšanai, piedziņu no /pers. E/ valsts labā.

Procesuālos izdevumus 142,85 *euro* apmērā, kas radušies saistībā ar 2019. gada 9. oktobrī veikto medicīnisko pārbaudi narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes noteikšanai, segt no valsts līdzekļiem.

Pārējā daļā Rīgas pilsētas tiesas 2023. gada 16. oktobra spriedumu atstāt negrozītu.

Nolēmumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā desmit dienu laikā Latvijas Republikas Senātā Kriminālprocesa likuma 574. un 575. pantā paredzētajos gadījumos, iesniedzot sūdzību vai protestu Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā.

Pilna nolēmuma pieejamības diena − 2024. gada 11. aprīlis.

Tiesnesis G. Stūris

Tiesnesis G. Kveska

Tiesnese I. Vīgante